

Apariții și o cădere aproape mortală

Noiembrie a trecut fără nori. Decembrie la fel. A venit februarie și aerul crăpa de sete. Ludo a văzut laguna secând. Mai întâi s-a întunecat la culoare, apoi iarba înaltă s-a făcut aurie, aproape albă, iar nopțile și-au pierdut hărmălaia broaștelor. Femeia și-a numărat sticlele cu apă. Mai erau puține. Găinile, cărora le dăduse să bea nămolul din piscină, s-au îmbolnăvit. Au murit toate. Încă mai avea porumb și fasole, dar ca să le gătească avea nevoie de multă apă și trebuia să facă economie.

Suferea iar de foame. S-a sculat într-o dimineață, scuturându-se de coșmaruri, a intrat în bucătărie clătinându-se și a văzut o pâine pe masă:

O pâine!

A luat-o cu ambele mâini, neîncrezătoare.

A mirosit-o.

Mirosul pâinii a dus-o în vremea copilăriei. Sora ei și ea, pe plajă, împărțind o pâine cu unt. A mușcat din miez. Și-a dat seama că plânge abia când a terminat de mâncat. S-a așezat. Tremurând.

Cine îi adusese pâinea aceea?

Poate o aruncase cineva pe geam. Și-a imaginat un tânăr cu umerii lați aruncând o pâine spre cer. Pâinea desenând o curbă lentă până când cade pe masa ei. Poate persoana în cauză a aruncat pâinea spre cer, de la lagună, acum aproape secată, ca parte dintr-un ritual misterios menit să atragă ploile. Un vraci, campion la aruncat pâini, căci distanța era considerabilă. În noaptea aceea a adormit devreme. A visat că venea să o viziteze un înger.

Când se lumina de ziuă, a găsit pe masa de la bucătărie șase pâini, o conservă de gem de guava și o sticlă mare de Coca-Cola. Ludo s-a așezat, cu inima galopând. Cineva intra și ieșea din casa ei. S-a ridicat. În ultimele luni vedea din ce în ce mai rău. De la o anumită oră încolo, cum începea să scadă lumina, se mișca prin intuiție.

A urcat pe terasă. A alergat spre fațada dreaptă a blocului, care dădea spre altă clădire, aflată la puțini metri distanță, și singura care nu avea ferestre. S-a aplecat și a văzut schelele dimprejurul clădirii vecine, sprijinite de a ei. Pe acolo intrase invadatorul. A coborât scările. O fi fost de la emoție, o fi fost de la lumina slabă, cert e că a ratat intuiția, a ratat o treaptă și a căzut neajutorată. A leșinat. A realizat, de îndată ce și-a venit în simțiri, că își fracturase femurul stâng. Deci așa va fi, s-a gândit. Nu voi muri nici victimă a vreunei boli africane, nu de urât sau de oboseală, nu ucisă de vreun hoț, nu pentru că mi-a căzut cerul în cap, ci condamnată de una dintre cele mai celebre legi ale fizicii: *două corpuri cu masa m_1 și m_2 , aflate la o distanță r unul de altul, se vor atrage reciproc cu o forță proporțională masei fiecăruia dintre ele și invers proporțională pătratulului distanței care le desparte*. A salvat-o debilitatea masei ei. Dacă ar fi avut douăzeci de kile în plus, impactul ar fi fost devastator. Durerea îi zdrobea piciorul, paralizându-i partea stângă a trunchiului și împiedicând-o să gândească limpede. A rămas imobilă mult timp, în vreme ce afară noaptea se încolăcea ca o

anacondă, sufocând, pe străzi și prin piețe, acciile chinuite. Durerea lătra, durerea mușca. Își simțea gura uscată. A încercat să-și scuipe limba, căci parcă nici n-ar fi fost a ei, o bucată de plută înțepenită în gât.

S-a gândit la sticla de Coca-Cola. La sticlele de apă pe care le păstra în cămară. Ar fi fost nevoie să se târască vreo cincisprezece metri. Și-a întins brațele, s-a agățat de ciment, și-a ridicat trunchiul. A fost ca și cum i s-ar fi tăiat piciorul cu lama unui topor. A urlat. S-a speriat de propriul urlet.

Am trezit tot blocul, a murmurat.

L-a trezit pe Micul Șef de Trib, din apartamentul de lângă. Afaceristul tocmai o visa pe Kianda. Visul se repeta de câteva nopți. El ieșea pe balcon, în toiul nopții, și vedea o lumină scânteind în lagună. Lumina căpăta volum, un curcubeu rotund și muzical, timp în care afaceristul simțea cum corpul lui își pierde greutatea. Se trezea în clipa în care lumina urca până sus la el. De data aceea s-a trezit înainte, pentru că lumina a țipat, sau lui i s-a părut că lumina țipă, într-o subită explozie de mâl și broaște. S-a ridicat în capul oaselor, sufocat, cu inima bubuind.

Și-a amintit de timpul pe care îl petrecuse închis, în aceeași cameră. Din când în când, mai auzise lătratul unui câine. Auzise vocea îndepărtată a unei femei, cântând melodii vechi.

Blocul e bântuit, l-a asigurat Papy Bolingô: E câinele ăla care latră, dar pe care nu l-a văzut nimeni niciodată, ca o fantasmă. Se zice că trece prin pereți. Trebuie să ai grijă când dormi. Câinele trece prin pereți, vine lătrând, ham, ham, ham, dar nu vezi nimic, îi auzi doar lătratul, și atunci ți se instalează în vise. După aia începi să ai vise foarte lătrate. Un vecin de la etajul de dedesubt, un meșteșugar tânăr, pe nume Eustákio, s-a trezit într-o dimineață și nu mai era în stare să vorbească. Lătra doar. L-au dus la un medic tradițional, destul de cunoscut, căruia i-a luat cinci zile ca să scoată spiritul câinelui și lătrăturile din capul lui Eustákio.

Micului Șef de Trib i se părea curioasă arhitectura blocului. Îl nedumerea peretele care întrerupea holul, o situație care nu se regăsea la celelalte etaje. Ar fi trebuit să mai fie un apartament pe palierul acela – dar unde era?

Între timp, la câțiva metri de acolo, de cealaltă parte a peretelui, Ludo se chinuia să înainteze

înspre bucătărie. Cu fiecare centimetru însă, se simțea mai departe de ea însăși. Prima lumină a dimineții a găsit-o încă în camera de zi, la vreo doi metri de ușă. Ardea de febră. Setea o tulbura mai mult decât durerile. Pe la două după-amiaza a ajuns la ușă. A leșinat. S-a trezit și a văzut în fața ei, nedeslușit, un chip. Și-a dus mâna la ochi, s-a frecat. Chipul era tot acolo. Un băiat, i se părea că e un chip de băiat, cu doi ochi mari uimiți:

Cine ești?

Mă cheamă Sabalu.

Ai ajuns aici pe schele?

Da, m-am urcat pe schele. Le-au montat pe clădirea de lângă. O renovează. Schelele ajung aproape până la terasa ta. Apoi am pus niște cutii una peste alta pe ultima schelă și m-am suit. A fost ușor. Ai căzut?

Câți ani ai?

Șapte. O să mori?

Nu știu. Am crezut că am murit deja. Apă. Du-te și-adu-mi apă.

Ai bani?

Da, o să-ți dau toți banii, dar du-te și-adu-mi apă.